

FLORIN CARAGIU

CA SĂ VISEZI ȘI SĂ-NVIEZI

De același autor:

Cuviosul Ghelasie Isihastul (ed. Platytera, 2004).

Catacombe. Aici totul e viu (ed. Vinea, 2008).

Antropologia iconică (ed. Sophia, 2008).

Sentic (ed. Vinea, 2009).

Repere patristice în dialogul dintre teologie și știință (co-autor, ed. Basilica a Patriarhiei Române, 2009).

Omul cu două inimi (ed. Vinea, 2014).

L'homme à deux coeurs (ed. Vinea, 2014).

Înrupări ale iubirii (ed. Platytera, 2014).

Frumusețea lucrurilor ultime (ed. Platytera & Sophia, 2017).

Școala martiriului (ed. Platytera, 2017).

Pateric carpatin. File de isihasm (texte adunate și îngrijite, ed. Platytera, 2017).

Este (ed. Platytera, 2018).

Sânge curat (ed. Platytera, 2018).

Cunoașterea științifică în orizontul tainei (ed. Platytera, 2020).

FLORIN CARAGIU

Ca să visezi și să-nviezi

Editura Platytera

București, 2020

Design copertă: Neofit & Calinic

Redactor: Diana Caragiu

© Editura Platytera

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CARAGIU, FLORIN

Ca să visezi și să-nviezi / Florin Caragiu – București: Platytera, 2020

ISBN 978-973-1873-85-5

821.135.1

poetului Matei Boțocan
(1929-2019)

O CĂLĂUZĂ PE CALEA CĂTRE ÎMPĂRĂȚIE

Ca unul care a mai avut bucuria de a zăbovi în preajma poeziei lui Florin Caragiu (citindu-i cărțile sau vorbind despre dânsle) pot spune că acest poet „multifuncțional” (vedeți bio-bibliografia autorului) nu risipește câte o carte pe ici, pe colo, ci s-a dedicat lucrării de a sădi o pădure. O pădure de poezie. Iar în poezie Florin Caragiu chiar „Este”, ca să citez titlul unuia dintre volumele pe care le-a publicat anul trecut și ca să spun acest lucru răspicat și de la bun început.

Ce mai face și ce nu mai face poezia lui Florin Caragiu? Dânsa nu dă cu lumea de pământ, s-o facă țândări, ci, dimpotrivă, îmi pare că fiecare dintre cărțile sale trudește să țină lumea asta laolaltă, să nu se destrame.

Poezia lui Florin Caragiu își asumă curajul unicității (și al singurătății, deopotrivă) și nu se lasă sedusă de tentația niciunei înregimentări. Egală cu ea însăși, ea își este și destinație și cale.

Din poezia autorului „moartea a plecat”, așa după cum el însuși mărturisește, lăsând loc unui timp de visat și de înviat, timp care nu poate fi măsurat, fiindcă nu are decât început. Timpul nu mai trece, ca „în lumea cea comună”, el doar se adună, clipă după clipă, cuvânt după cuvânt. Și,

astfel, Timpul și Cuvântul, în poezia autorului, durează și întemeiază, și nici aproape și nici departe nu mai sunt niciunde.

Dar, ca să poți face ca toate acestea să fie cu putință, trebuie plătit un preț. Iar poetul o știe și nu se dă în lături de la plată, și plătește cu tot ceea ce are, anume cu sine însuși – „în mine stă ascuns un copil rănit,/ căutând prin vizor libertatea.”

Una dintre piesele de rezistență ale acestui volum, temelie și cheie de boltă, deopotrivă, îmi pare poemul unde Florin Caragiu rostește, scrie și re-scrie „Rugăciunea inimii”, rugăciune care, spun teologii, „zguduie pe diavol”: „*Doamne Iisuse Hristoase,/ Cerul coborât pe pământ, // Fiul lui Dumnezeu,/ ce unești în Tine/ ca Logos divin toate fapturnile, // miluiește-ne/ cu Duhul Tău cel Sfânt, // pe Care, Tată, trimite-L nouă/ să ne curățească, / să ne preschimbe,/ să ne sfințească pe noi,/ cei binecuvântați de dragostea Ta.*”

Mi-a plăcut întotdeauna să cred că acel „Miluiește-mă pe mine, păcătosul” nu este o implorare, o cerșire de milă, ci o declarație de dragoste, o tânjire către o dragoste împărtășită. Mă vor rupe în bucăți teologii, dar mie tot îmi place să cred că acel „miluiește” vine din slavonă, unde „milaia maia”/„milăi moi” este superlativul absolut pentru „dragostea mea”.

Iar dragostea, spune Florin Caragiu, „îți stă înaintea/ caută spre ea fără teamă.” Așa cum copilul rănit caută prin vizor libertatea.

Iar pentru cei care caută libertatea, iar nu scăparea, răniți fiind, „miroase a levănțică pe buza prăpastiei”, ei au privirea ațintită spre înainte, spre locul unde „nu se poate întâmpla nimic.”

Și chiar că nu ni se mai poate întâmpla nimic de la Iisus încoace fiindcă „de când cu învierea, // treci prin mormânt ca pe sub masă. // când te ridici, prinzi curaj/ și dai năvală în împărăție.”

„ca să visezi și să-nviezi” îmi pare a fi o călăuză de cuvinte, pe care Florin Caragiu a scris-o cu rost și cu folos, ca să nu rătăcim, bezmetici, pe calea către „Împărăție”.

Mă bucur, carte, că te-am citit, și abia aștept să capeți trup de hârtie.

Lucian Vasilescu

NE DESTINDEM DE EXERCIȚIUL SUPRAVIEȚUIRII...

Poate părea ciudat că scriu prefața la acest volum de poezie. Aripă de înger care murmură rugăciune în surdină. L-am redescoperit pe Florin Caragiu tănuitor în cuvinte.

Scriam în prezentarea celor două volume de poezii anterioare, pe care le cunosc, în paginile *Tribunei* de la Sibiu: „Un autor minunat. Frate de carte Minunii. Legat de mistica Părintelui Ghelasie de la Frăsinei, așa îl cunoaștem mai toți pe Florin Caragiu. Azi l-am redescoperit poet. Două volume, *ESTE*¹ și *Sânge curat*², par două explozii de lumină la vremea de întuneric ce o străbatem. Născut în 1969, la Ploiești, Florin urmează Matematica (1993) și apoi Teologia (2008), ambele vocații fiindu-i vădite în vers. Publică poeme dar și articole, unele de atitudine altele pe teme literare, eseuri și iarăși poeme. Grijului cu memoria Părintelui Ghelasie de la Frăsinei păstrează teologia sa într-un nimb de realism creștin din care Părintelui i-ar fi plăcut să ne străvadă. Merită citit în întregime. Da, este din neamul marelui Toma dar și din neamul celorlalți Caragii a căror vocație de povestași o împlinește cu discreție și calm. Prietenii știu ce zic. Ca să mă înțelegeți iau ajutor

---

¹ Ed. Platytera, 2018, 143 pp.

² Ed. Platytera, 2018, 167 pp.

pe Ovidiu Nimigean, omul rădăcini de bucsai, iconicul prieten al dreptului Iona-înviatul din chit. El scrie despre Florin și poezia acestuia: „Într-o lume care nu numai că nu respiră poetic, dar pare definitiv prizonieră în Gestell, Florin Caragiu îi cere poeziei, spre deosebire de majoritatea congenerilor, nu să ricaneze pe seama veacului bolnav și a lumii căzute, ci să-și redescopere virtutea contemplativă. Îi cere – și își cere – răbdare cvasimonahică, sinonimă exercițiului spiritual. „Se întâmplă ceva acolo unde nu se întâmplă nimic”. Iar miracolul – fulgurent, o „liotă” epifanică – se chiar întâmplă: materia opacă prinde să se străvadă, căpătând transparențe nebănuite, lucrurile și chipurile își dezvăluie conturul hieratic, atmosfera banală a cotidianului se transfigurează atinsă de grație. După care atmosfera profană se reface, „răutatea zilei” își urmează cursul, fără însă a putea șterge urma jubilației discrete. Rămâne o stare ce amintește într-o măsură, de poezia târzie a lui Montale: nostalgie și seninătate: Și un duh filocalic, vorbind despre puterea simplității și fragilității, „păpădia aceasta de lacrimi”³.

Nu pot și nu vreau să mai adaug nimic. Poate că, prin poezia lui Florin Caragiu, suntem mai aproape de fundamentul euharistic al lumii din care ne surprindem că trăim. Pe stradă, primite în fuga din București de la un cunoscut comun, m-am surprins așezându-mă pe o bancă și rostind cu voce tare parte din versuri. Ca unul ce abia desnoadă la verbele lumii. Florin, profesor de metafore, surprinde plăcut cu poezia. Ori, mai bine zis, surprinde poezia iar ea își lasă dăruită ființa cu fiecare vers-nevers. Un nume de poet descoperit în razele binelui: Florin Caragiu”.

---

³ *ESTE*, p. 138.

Desigur că nu scriu această prefață ca să-mi retrag cuvintele, ci doar pentru a le întări cu puterea redescoperirii. Volumul acesta pe care-l citiți editat l-am primit în smerită propunere de prefațare sub chipul schiței nefinalizate. Dar depline. E ca și cum aș fi respirat cu ochii alt orizont de cunoaștere.

Nu știu cum face, dar simt iar filocalicul zâmbitor în sporul durerii. Iată un vers-mărturie: „*în mine stă ascuns un copil rănit, / căutând prin vizor libertatea / ce dă aripă*”. E ca un crez ce se înfățișează freatic dinaintea noastră. Tot volumul acesta, „Ca să visezi și să înviezi”, pare un efort taumaturgic, un soi de smulgere din extazul dinaintea morții și fixarea cititorului în pragul Învierii. Ca un joc de cuvinte în care-și ascunde teama de neînțeles, scriitura lui Florin respiră. Ca o fință vie. Un fel de fugă prin umbră de pelin. Prin pelinul unei vieți ascunse prea mult și care, prin cuvinte, evadează în urma zborului de înger.

Pare că se joacă. Poate. Dar dacă o face, o face cu nodul în gât. Meditativ și ascetic deopotrivă. Atins de freamătul tăcerii în care se mișcă mult mai bine decât în tumultul de zgomot al vieții cotidiene. Îndrăznesc să spun că poezia din volumul acesta pare o mușcătură zdravănă dintr-un măr viu. Versurile mișcă și odihnesc în aceeași măsură. Ca un trunchi plin de sevă, dar trunchi.

Nu știu cum scrie Florin Caragiu. Sau „cum îi vin”, ca să mă înfig în cuvintele pierdute, sincere, ale copilăriei. Nici nu cred că m-ar ajuta să înțeleg cum din frângerii de text biblic ori de rugăciune în rostirea privegherii naște astfel de fragile linii de forță lucidă. Îl prețuiesc pentru lipsa de curtoazie cu giuvaierurile distilate în tehnica modernă și așezarea lui cuminte, de tâmplar virtuos, în strania poveste a unui suflet care vede în fiecă fibră de lemn o vioară

cântând. O mierlă albă, fluorescentă, care străbate răutatea pădurii de vise furate. Îndemn și concluzie deopotrivă, poezia lui Florin Caragiu te obligă să revii pe text. Nu. Nu din greutatea înțelegerii, ci din neputința de a te smulge din mreaja pescarului de verb și oameni, deopotrivă.

Nu. Nu scriu rândurile acestea ca prieten ori specialist. Nici sacerdoțiul meu nu este martorul scrisului meu acum. Ci chiar frumusețea versurilor. Scriitura lui te obligă să-i scrii lui Florin, ca unui prieten. De încurajare? Și. De bucuria descoperirii unui continent euhologic care, dese ori, ne pare zădărnicit. Dacă „bolnavii au nevoie de insule”, cred că o lume greu bolnavă ca aceea în care trăim are nevoie de insulele-poem ale lui Florin Caragiu. Nu ca un loc de isihie, ci ca o Cetate a Țoarului. Un loc al scăpării. Al metaforei convertite în meta-limpezime de gând. Prin poemele sale, frânturi de semn ceresc, „clipele se opresc lângă noi, ca odinioară...”. De aceea nu de moarte ne apropiem, ci de Înviere. Visez.

Părintele Constantin Valer Necula

PREFAȚA AUTORULUI

Poezia e o vedere în ghicitură a stării veacului viitor, în care dominanța legilor asupra cuvântului va fi răsturnată. Imaginea universului e recreată pe măsura cuvântului. Stările sufletești nu mai alternează opozitiv sau exclusiv, ci se întrepătrund și se concentrează într-o unică stare de grație, ce le integrează și le depășește în orizontul unei resurecții a cuvântului creator de spațiu.

Poezia creează premisele unei străpungeri a inimii, în care trăim paradoxala cuprindere reciprocă a bucuriei și tristeții, vieții și morții, tainei și descoperirii, ce este prefigurarea unei transfigurări și un dar al lui Dumnezeu. Astfel se apropie instinctiv de starea descrisă în *Filocalie* de sfântul Ioan Scărarul: *Eu mă minunez și când caut la calitatea străpunerii inimii. Cum, numindu-se plâns și întristare, are înăuntru, împletite cu sine ca mierea cu ceara, bucuria și veselia? Ce învățăm din aceasta? Că această străpungere este propriu-zis dar al lui Dumnezeu*⁴.

Poezia exprimă părțile acestei lumi create la viața Cei ce este, Care și-a pecetluit chipul în zidire. Cu o indefinită nostalgie a paradisiului și o tainică atracție față de Împărăție, poezia are impulsul nestăvilit al transcenderii

---

⁴ Sfântul Ioan Scărarul, în: *Filocalia Sfințelor Nevoințe ale Desăvârșirii*, vol 9, ed. Humanitas, 2005, p. 164.

stării actuale a lumii. O transcendere ce poartă în sine lumea pentru a o renaște și a o înscrie pe traiectoria epectazei, a unei înaintări infinite în taina lui Dumnezeu și a unei prefaceri din slavă în slavă.

Urmând vocației sale orfeice și mesianice, poezia e în același timp pogorâre liberă în tenebrele existenței, spre a scoate de acolo în năvodul cuvântului *anima*, sufletul căzut din prim-planul vieții, lumina ce pulsează în întuneric, pe care întunericul n-a cuprins-o, chipul umbrat, dar nedesființat și indestructibil, al ființei.

Lumina aurorală a poeziei e liberă de aversiune, adversitate și respingere, alunecând fără frecări sau împiedicări pe toate contururile existenței, focalizând prin detalii o atmosferă compatibilă cu libertatea duhului.

Poezia e o împletire paradoxală între rațional și irațional, ce antrenează o mișcare stabilă a minții, un flux emoțional ce decelează prezența inefabilă, amprenta sufletului.

Poezia are nostalgia trupului mistic ce cuprinde sufletul și corpul fără contrariere.

Florin Caragiu

CA SĂ VISEZI ȘI SĂ-NVIEZI

*poezia e un strop într-un ocean,
dar e picătura care-l umple
și-l trezește la viață.*

lui Matei

i se vedeau fluierile albe ale picioarelor,
ochii albaștri,
cerul rănit al gurii.
nu știam ce să facem.

lăsați, a zis, e gata.

șirul lung de strămoși se prinsese de el
ca de o ultimă speranță,
rugăciunea țâșnea din vasul gol
ca o lumină pliată pe forme.

e altfel decât ne imaginăm.

vântule, prietene,

n-am știut de unde vii, unde te duci

odihnești în mine,

e bine.

dă-mi haina ta, îți dau cămașa,

*întorc obrazul, mergi cu mine o milă,
n-ai toiag de drum
n-am bani la cingătoare,
suflă-mi vorba salvatoare,
sunt țărâna ta ușoară, ia-mă pe sus.*

am văzut pasărea făcându-și avânt și zburând
atrasă de un magnet nevăzut,
vai nouă,
ochii s-au întors înlăuntru.
agățat de noi plângea neamul
mușcând din noapte sub ceruri deschise.
totul se schimbă-ntr-o clipită,
în care poveștile se scriu
cu viteza timpului amețit de vin.
în jurul lui se-adună vulturii.

lumea e singură cuc,
bate-o pe umeri,
spune-i că în carafă mai e dragoste
cât pentru un mers pe ape
spre vii, spre morți,
spre făgăduințele ce ne leagă de o nouă zi.

unde este virtutea?
unde e dragostea?
moartea a plecat,
vor veni musafirii,
punem în inima noastră
gestul de păpușă stricată: repară-mă!

*Iisuse, pe buze îmi curge
numele Tău ca o apă vie și clară,*

*vino și vezi,
setea-mi alină
de inger, de om și de fiară.
în inima mea
am locuri de veci câte-n stele,
mă-ngrop și eu
cu tot cu visele mele.*

*

aștepți sărbătoarea ființei tale,
despre care nu știi încă nimic.
te pregătești în fiecare zi
pentru nemaitrăite mișcări
în aer și apă, pe pământ și în foc,
cu tine în toate, cu toate-nlăuntru,
zburând spre Cel străin de toate,
deși e-n toate și toate-s în El.

*

te abandonezi cuiva cum ți-ai salva în el zilele,
prinzându-ți ființa în încercarea
de a perpetua un început în care-i cuprins sfârșitul:
asta-i dragostea – o experiență primă și ultimă.
poate însă celălalt să primească, vulnerabil fiind,
întreaga revărsare a sinelui ce i se-ncredințează?
abia atunci întrezărești că omul are o taină,
un chip al iubirii Celui în care sunt toate.

*

lângă ziduri piezișe stă clopotu-n iarbă.
sub soarele ce sticlește

simți apăsarea vântului.
piciorul migrează în jurul patriei,
roșie atârnă perdeaua cerului.
ce este aproape, ce este departe,
când te pierzi în limba străină a Duhului?

*

ziua se scurge printre degete.

ne rugăm să fie salvată,
cum o făcea un soldat
vizitat de scumpa soție
într-un spital din primul război.

carnețelul de însemnări
lipit de piept în tranșee a ajuns aici.
vocea dintre file este o floare presată,
caldă încă.

de ce se-ntunecă așa repede?
au ruginit pe retină culorile.

*

ne destindem de exercițiul supraviețuirii,
privind orizontul roșu
cu speranța într-un sfârșit nemărginit.
ne confruntăm cu un om, cu muzica,
în străinătatea ființei,
avem o reprezentare proprie
despre cum sună liniștea.
o putere frumoasă, adâncă,
pe care adesea n-o băgăm în seamă,

mișcă amintirile mirosind a scoici,
rostogolite de valuri la țarm.
În mine stă ascuns un copil rănit,
căutând prin vizor libertatea
ce dă aripi.

*

zâmbește, mâine va fi altfel.
pădurea suspină
după ziua din urmă,
așteptând să primească
darul răbdării.
timpul e un pantofar
din care zboară sandale.
sărăcește,
e toamnă.
neliniștile migrează
în soarele stins
de spuma norilor.
mai e puțin,
mai e viață
în lumea asta leșinată.

*

moartea se năpustește la punctul cu var,
execută lovitura de pedeapsă
și ratează la mustață.
ura!
degajăm cât mai departe în cer,
încrezători
că ocaziile se răzbună.

*

stă scris:
fă binele în ritmul rugăciunii,
neîncetat,
dragostea-ți stă înaintea,
caută spre ea fără teamă.

nu are lacune,
e ca mireasma libertății.

însetăm după călătorii,
lasă cartea
și spune un cuvânt vindecător,
secundele fug înapoia noastră,
povestea se limpezește,
nu se plânge de slăbiciunile ei.

îi sunt date pentru că a fost aleasă
să poarte spinii unei flori,
odată cu o prezență radiantă.

ramurile sunt pline de vrăbii,
copacul doarme în frunziș,
cineva are nevoie de ajutor.

sângele face ture în jurul meu
ore întregi, până amețesc.

*

a vedea înseamnă a fi altul:
imaginea ce-absoarbe
fără amestecare preschimbă,
lumina-și face loc în umbră,
plaja lasă-n brațele mării

firea încăpătoare,
pradă valurilor limpezi.

*

nu știu de ce
unii se bucură
că timpul trece repede.
răsufflă ușurați
că s-a mai scurs o zi
și-au scăpat de corvoadă.

eu vreau să se ducă încet,
cum ar sta pe loc
fericirea agățată de mine,
ce-mi dă putere
să răspund cu bine la rău.

*

ușor cu trecerea asta prin lume,
nu fă valuri de stres.
a crescut nivelul,
ne-a ajuns la gură.
ajunge cât am înghițit până acum,
nu mai avem mult până pe malul celălalt,
ne-așteaptă un soare exotic.

*

am făcut tot ce-i omenește
cu puțință, n-am reușit,
ne-am lăsat la pământ
cu fața brăzdată de oboseală;

am dormit lângă poartă,
sub copacii vopsiți în lumină.

ciocârlile ciripeau ascuțit
peste culorile veștejirii,
țărâna se repezea spre cer.

ne-am răsucit spre stele,
ne-am rostogolit după umbre,
am scos din țâțâni lumea.

și ne-am oprit, fără să ne pese
dacă suntem vii sau morți,
primitori, cu ochii larg deschiși.

*

atât de puțin pentru atât de mult.
umbra fuge de la apus la răsărit,
piatra aruncată se face o mână de praf,
dragostea trăiește o singură zi
repetată ca un evantai de vieți posibile.
puțin aluat dospește frământătura,
copiii morți ne sărută în vis.

*

și luna e mușcată
și sângele face rotocoale
și tristețea e transparentă
și nopțile albe sunt ași
în mâna lungă a zilei
și ochiul e un miez al marginilor.

amintește-ți că ești ce vei fi.

nu privi în urmă,
nu te-ntoarce sub cerul împăturit.
firele se-mpletesc deodată
și gândul e văz
și vederea e dragoste
și eu sunt tu.

*

rana din piept nu mă lasă,
mă duc la pansat în zori.
noaptea asta rezist ca o redută
asediată de o frumusețe străină.
suferința se chiorăște-n mine,
se crucește și pleacă,
beată de vise, pe șapte cărări.

*

bolnavul are nevoie de-o insulă,
chit că-i strâmtă
și prea multe sunt lăsate pe-afară.

așteaptă pasărea paradisului,
aceste imagini sunt anticipări.

ne sculăm într-o zi
și vedem că a trecut o jumătate de viață;
cea mai bună știință nu-i de-ajuns
când se-apropie de noi adevărul.

*

există întotdeauna între calcul și faptă
o distanță pe care o umple cu speranță,

ca o punte peste abis, curajul.
factorii prin care posibilitățile devin realitate
nu pot fi controlați de nici o cunoaștere sigură.
am fost dăruiți libertății pe care încă n-o avem;
ea ne cheamă, avertizându-ne
ca neputincioși, fragmentari cum suntem,
să nu ne oprim la vreo țintă mărginită:
viitorul plutește în Dumnezeu.

*

*am călcat pe-un levier
și-am dat liber la șantier.*

mulți suntem bolnavi,
presați de incertitudine,
cu simțământul apropierii
de tristețea eșecului,

fără o priză de conștiință
în cercul vicios al minții,
stresați de haos,
răzvrățiți contra ordinii
ce înăbușă darul.

brusc, dăm de lumina
ce se revarsă în noi:
un strop de dragoste
poate să ne învieze.

*

de ce să ne lamentăm?
suntem puși aici, pe pământ
să ne cunoaștem și să ne iubim.

toți și toate ne vom regăsi
în slava lui Dumnezeu.

moartea nu-i o trecere în nimicnicie,
ci un salt în suprafință, o ridicare
la putere a dragostei, câtă este.

să ne bucurăm de această șansă
care ne-a fost dată. să cultivăm taina,
schimbarea minții, cerurile deschise.

*

niciodată nu-mi găsesc cuvintele
când sunt împreună cu alți oameni.
mă bucur că sunt în preajma lor
și-mi place să-i ascult îndelung,
îmi pare că vorba mea-i de prisos.

când ei se-ndepărtează
și rămân singur, m-apucă dorul
și cuvintele dau buzna.
năvălesc pe covorul roșu al gurii
ca la o premieră fantastică.

*

liniștea-i o gaură de vierme
ce leagă zone-ndepărtate ale lumii.
nu poți lua nimic cu tine,
pentru că iute colapsează.
în ea timpul curge altfel,
linia de univers a unei particule
formează bucle închise,

totul are feedback,
radiația se-mprăștie.
visezi la materia exotică
ce-ar face-o să stea deschisă
și neschimbătoare-ndelung.
te-ai putea deplasa în viitor
sau în trecut, după voie.
e o scurtătură ce-apropie
de mână mărul frumos și bun
care nu-i de mâncare.

*

seara ușor stânjenită mătură strada:
cu un umor bezmetic, totul pare normal.

florile nostalgice se sprijină de gamba ta
obișnuită cu exagerările poetice,
cu dâra de neliniște lăsată de imaginea
unui liliac ce rătăcește-n întuneric.

timpul ne cruță întrebările serioase
pe câmpul cu maci răscoliți de vânt,
răsrânți în verdeață.

la umbra copacilor teama de accident
se topește-ntr-o clipă de liniște:
părul îți atârână pe umeri,
ne-am distrat ca niște îndrăgostiți.

*

nu doar că *a venit* sau *va veni*,
ci simplu: *Domnul vine*.

Îl simțim ca pe valurile mării
ce ating țărmul:
e mereu aici, în fața noastră,
dându-ne încredere în cuvântul
ce *zice și se face* o lume *altfel*,

ca o nesfârșită vacanță
de la rigorile legii, în tărâmul de har
unde respirația ce ne poartă
tot mai departe e dragostea.

*

toate sunt goale în ochii judecătorului,
hârtia se va-nmuia.
nu căuta ale tale, ci pe ale altora.

s-a făcut oarecum spre seară,
păzește-te într-un sân de mare
netulburat de mierea vrăjită.

nu te speria de limba tăiată,
de pierderea părului,
de umbrele neclarității.

în zilele curgerii trupului
nu coborî la răceală.

moartea lui Hristos are buna-mireasmă.

*

am fost creați așa: *liberi*, adică
expuși, fără ziduri de apărare,
cu lumea intrând și ieșind din noi

prin senzații, simțăminte, gânduri,
aduceri-aminte și vederi-înainte.

pofte și patimi ne jefuiesc
zi de zi comorile.

nu ne protejează nimic altceva
afară de *iubire*.

e o stare de închinare
ce nu poate fi asemuită cu nimic,
pentru că întreaga ființă, ca într-un altar,
se întâlnește în ea cu tot ce există,
în lumina Celui ce ne-a creat.

Doamne Iisuse Hristoase,
Cerul coborât pe pământ,

Fiul lui Dumnezeu,
ce unești în Tine
ca Logos divin toate făpturile,

miluiește-ne
cu Duhul Tău cel Sfânt,

pe Care, Tată, trimite-L nouă
să ne curățească,
să ne preschimbe,
să ne sfințească pe noi,
cei binecuvântați de dragostea Ta.

*

epicleză: nici o rugăciune
nu rămâne fără răspuns.

cum ar putea iubirea să nu vină
când este chemată?

ea e aici înainte să strigi,
în adierea ce stârnește dorul,
apropiindu-ți palmele.

*

orice rugăciune pentru cei de-aici
pune o piatră de temelie la viitorul lor dincolo.

orice rugăciune pentru cei de dincolo
contribuie la prezența lor între noi.

așa lumile sunt unite prin legătura dragostei,
prin care *aici* și *dincolo* se-ntrepătrund
și-apar cuprinse una în alta ca o roată în roată,
așa cum Dumnezeu e-n lume și lumea în El.

*ca un copil ce se liniștește la sânul mamei
e sufletul în mine.* pomenesc vii și morți
cum aș aprinde candelă în biserica ființei.

*

am zărit păsările nocturne
kiwi care dorm în grămezi,
broaștele lui hochsteter
ce trăiesc între roci și bârne,
șopârlele gecko cu pietre prețioase,
delfinul lui hector cu aripioare
ca urechile lui mickey mouse,
vulpea zburătoare cu capul gri,
rândunelele dikdik

ce-și potolesc setea cu rouă,
caracatița cu inele albastre,
peștele pacu cu dinți de om,
racul clown ce vede lumea
în șase perspective diferite.

am privit îndelung joaca girafelor fericite,
hipopotamul delectându-se în mlaștini,
antilopele gnu cu coamă întunecată,
lemurul cu bot de câine,
zebra ce doarme în picioare,
luciu strălucitor al șarpelui mamba,
râsul hienei cu blana nisipoasă,
maimuța năsoasă ce înoată iscusit,
fluturele greta morgana aproape transparent.

și am zis: minunate sunt lucrurile Tale, Doamne!

toate sunt alcătuite
cu dumnezeiască urzeală,
toate luptă pentru supraviețuire
așteptând slava care să le descopere
chipul de copii ai omului.
mă rog pentru toate fapăturile
acestui univers atras de moarte,
le-nchin cum aș semăna în ele o lumină
ce le dăruiește lui Dumnezeu.

*

suntem generațiile de sacrificiu,
care ne-am ucis copiii
ca să ducem o viață mai bună.

tot ce-avem e umbra ce scapă.

am căutat bucuriile trecătoare,
ele s-au risipit și ne-au lăsat
pradă angoasei nocturne.

ne-am trezit și ne-am lepădat de noi.

rugăciunile ne-au purtat deasupra ispitei,
ce-acoperă lumea ca pâcla.

am aflat că la Dumnezeu totul e viu
și ființele primesc un nume nou.

am dat de fericiri și-am râs de moarte,
ne-am jertfit și-am înviat,
a fost seară și a fost dimineață: *ziua a opta*.

*

mă-ncearcă Dumnezeu,
e greu.
rezist și nu cârtesc,
iubesc.

ar fi așa ușor
să mor,
însă-n al vieții dar
e har.

minune-i tot ce vezi
și crezi,
de-ncerci să spui la toți
nu poți.

*

mă uit pe fereastră
la vaca albastră,
cum paște mirată
o iarbă bronzată.

o țiglă sticloasă
lipsește de-acasă,
în gard niște scânduri
stau duse pe gânduri.

în râu sare-o broască
spre-o muscă câinească,
la umbră se-alintă
pisicile-n gintă.

se linge pe blană
cățeaua urbană,
sub streșini burlanul
se strâmbă, lunganul.

din praf se ridică
o vrabie mică,
se mută pesemne
pe stiva de lemne.

frumoasele mente
miros ca demente,
salcâmul e-n floare,
o frunză dispere.

*

acesta nu e un poem.
sunt o ființă ce încearcă să lase o urmă

pe o plajă spălată de ape,
un semn de dragoste
pentru lumea bântuită de moarte.

*

eram tânăr, fericit
la plimbări nepotolit,
bulevardul de castani
îl băteam de ani și ani.

pe la mânăstiri am fost
ca să aflu vieții rost,
drag de rugăciune-am luat
și lumină pe-nserat.

am iubit și am crezut
până nu am mai putut
să-ntristez pe Dumnezeu
iară cu păcatul meu.

de la bal pân' la spital
e un pas și e fatal,
acum totu-i liniștit
ca un lac neprihănit.

pe oglinda lui apar
rând pe rând figuri de jar
și-n adânc stoluri de pești
umplu apele de vești.

*

sus în munți am rătăcit
zile, nopți de antracit,

visul de copil stingher
l-am urcat acolo-n cer.

l-am ascuns atât de bine,
parcă-i injectat în vine.
nu mai știu nici eu măcar
unde e, în ce hotar.

îmi apare uneori
între arbori, între flori
și mă cheamă să-l petrec
pân' la norii ce se-ntrec,

unde lunecă un stol
spre un depărtat atol.
gândurile mi se prind
într-o horă, dănțuind.

sunt aici și sunt hai-hui
într-o lume vie, șui,
colorată de-al meu vis
ca un veșnic paradis.

*

dă-mi voie să spun:
m-am sculat la cinci
să ascult concertul aviar
din camera de spital.
sunt atât de fericit
că trăiesc în acest veac,
că m-aș da peste cap
să-l iau de mână
și să-l duc la plimbare

în al treilea cer,
să vadă cu ochii lui
țara nimănu.

*

toată lumea doarme,
eu trag de picior viața
să nu ne lase baltă,
să ne mai dea o plească
din minunile ei,
ce ne fac să ne simțim iar copii,
gata de călătorii fantastice
în jurul inimii.

*

ascult lumina cum cade pe lucruri,
sunetul ei se furișează-n aortă,
circulă prin mine ca o mașină de curse,
flutură steagul.
am ajuns la capăt,
unde începe totul.

*

iubirea mea nu mă vrea prost,
are dreptate,
gafele mele sunt colosale.
caut o ieșire
din acest labirint
în care eu, minotaurul
m-am rătăcit.

*

când te părăsesc toți, e bine.
lasă-te și tu în mâna străinului care-ți bate la ușă,
vara asta libertatea are gust de cireșe amare.
ajunge una să scapi de greața care te cuprinde
când moliile rod la catifeaua nopții.
miroase a levănțică pe buza prăpastiei,
privește înainte,
nu se poate întâmpla nimic.

*

analizele spun mereu că nu-i în regulă.
corpul tău e un bebeluș dificil,
leagă-l în hamacul de vorbe,
arată-i dragoste,
fă-l să zâmbească îngerului exterminator.
îl va cruța
și-l va purta pe brațe
în spatele cortinei,
unde spectacolul a început deja.

*

să nu crezi că femeia în vârstă
te privește cu răutate,
nimic mai fals,
doar viața ei tristă
se răzbună pe tine.
ce frumos ar putea fi chipul ei,
te minunezi numai dacă te gândești.
ea nici măcar nu-și dă seama

ce aiurea-i stă
cu o mustăcică pătrată
deasupra buzelor.

*

sufletul rămâne mereu la urmă,
lumea i se bagă în față.
Îl înțelege când vezi
că vrea să lase totul și să plece.
s-a așezat de o jumate de veac la coadă
și programul e pe sfârșite.
lasă că și mâine e o zi,
neînserată.

*

durerea te învață să scrii,
cuvintele curg pe fâgașul mâinii
spre marea de hârtie,
aici se fac delfini ce se pierd în zare
cu salturi uriașe.
rămâi cu o senzație de bine.

*

de când ne-am însoțit,
bucuria a rămas vie și nevătămată.
șapte ani, ca tot atâtea zile ale unei geneze
cu final schimbat: nu se rupe filmul,
nu ne trezim goi,
pentru că dragostea e firul roșu
din care e țesut universul.
n-am găsit nimic care să nu pălească

înaintea clipei de fericire
ce gustă din suferință visând.

*

vara în care a nins:
neîmbrăcat în suflet, orice cuvânt
e un om ieșit gol pe stradă în văzul tuturor.
nimeni nu știe ce e cu el.

orice ar spune, e-ndată uitat,
în graba nelămurită de a-l acoperi cu o haină.

despre ce să vă povestesc?
duhul meu e tăcut
ca zăpada care cade pe lână.

sunt mulți și sunt vii,
deși nu mai putem ajunge la ei,
noi, cei cu orbitele sărace de har.

pomenirea lor aruncă o flacăra-n mine,
ce mă face să-i iubesc însutit pe cei ce se văd
(de aceea-i cinstim mai mult pe cei dispăruți).

gura nu are putere,
cum să tulburi o liniște atât de fină ce s-a lăsat?
amintirea o-ngrop cât mai adânc,

să treacă vremea potrivnicilor,
în care mărgăritarele sunt călcate-n picioare
de cei ce fără să știe le caută.

mă opresc aici. e noapte.
scriu cu un ac în venă. sunt străin
și îngrijesc un martir.

*

pământul se-nvârte liniștit.
azi-noapte am visat că eram atacați de demoni,
în unii dintre noi rugăciunea se aprindea ca o flacără,
ceialalți scânceau plini de spaimă.
o floare se deschide în bătaia clopotului,
trezește-te,
iubirea ce se coboară la noi e liturghie.

ne văd îngerii,
suspină făpturile în așteptarea gestului de dragoste,
durerea lor e și a noastră, bucuria noastră e și a lor.
în țărmurile de carne ale sângelui
ancorează corabia fericirii.

câte au azvârlit din ea vrăjmașii!
în valuri stau risipite,
aruncă-te în mare și adu-le înăuntru,
unde strălucesc la lumina feței.
aici nu mai putrezesc,
ci fac cu tine un trup
îmbrăcat în slava adierii divine.

*

Cel ce binecuvântezi
și aduci la ființă,
nu-mi dărui
lauda și gloria lumii
ce nasc resentimentul
și bârfa,
din care pândesc
ispite și căderi.

un lucru vreau:
să nu te fac
de rușine, Tată!

*

de câte ori mă supăr pe un om,
carnea de pe mine asudă
și se pornește să-l osândească.
cuvintele se adună în gură
ca un nor de viespi înfuriate,

de mă apucă așa o tristețe,

ca o ploaie în mijlocul arșiței
o milă strașnică mă plesnește,
că-l iert de șapte ori câte șapte,
mă sărut pe obraji
și iubesc tot ce mișcă.

*

fiecare părticică din mine e un om
care-și cere drepturile.
nu știu ce să mă fac cu poporul acesta
plin de frici și dureri,
cu o uriașă nevoie de blândețe.

el mă poartă din loc în loc,
îmi face voile,
se mulțumește cu puțin,
dar uneori se revoltă și-mi strigă:

vrem și noi să ieșim din întuneric,
nu vezi că murim?

dă-ne o speranță,
du-ne la lumină!

dar nu știi calea, zic.

atunci cheamă lumina să vină
să potolească frica ce atârnă de noi,
durerea ce ne trezește vaietul.

și eu cad cu fața la pământ și mă rog
și ei cad cu fața la pământ și suspină

și o rază trece prin noi și nu mai știm
în ce zi și în ce loc ne aflăm
și dacă suntem mulți sau unul.

*

umblu în întuneric ca un cal ruginit,
rugăciunea tresare într-un puls străin.
vino, e dimineață, e noapte,
limba rătăcește în peștera gurii,
nici o lumină, doar căldura sufocantă
peste tot pământul se-ntinde.
și tu, liniștea mea, casa agățată de rouă,
în lumea pe care oamenii o deschid
ca pe o cutie de chibrituri.
timpu-i un furtun căruia nu-i găsești capătul,
fericirile au plecat la cerșit,
dă-le tot și fii liber!
necunoscuții sunt toți ai tăi.

*

pentru ce?
pentru dragostea Sfintei Treimi

rabdă ne iubirea oamenilor
și mai ales pe a ta,
care face să sufere tot ce e viu.

pentru stropul de sânge
care a curs, luminând întunericul,
așteaptă ceea ce nu vezi,
să ia chip în tine.

mulțumește pentru ce este,
însă mai ales pentru Cel ce vine.
nu știi că *suntem nimic*,
dar din nimic a făcut Dumnezeu lumea?

*

viața merge înainte
pe o linie de înaltă tensiune.

firul palid al gândului
se pierde în zare.

pe creangă se-așază o vrabie,
vezi inima bătându-i.

a te ruga pentru oameni
înseamnă a-ți vărsa sângele.

*

dacă trupul nu-i al meu, nimic nu e,
dar nu mă pierd în spațiu ca o suflare,
pentru că iubirea mă leagă
de toți și de toate și mă-nviază în zori
din somnul plin de amintiri netrăite,

apoi speranța mă poartă prin zi,
prin apele-i tulburi, pudrate cu aur.

*

dacă ți se pare că te poți plictisi de bine,
n-ai gustat din el. doar în lipsa lui,
chiar dacă la început te poți îndulci de un foc de
artificii,
totul tinde să devină uniform, monoton, fără
culoare.
binele adevărat adâncește vederea, înțelegerea,
simțirea, simțurile,
participarea trează la cele ce se-ntâmplă. lumea sa
nu e una fără contraste, cu floricele și zâmbete
permanente,
ci una cuprinzătoare, a înălțimilor, prin elevare și dor
dumnezeiesc,
a abisurilor, prin pogorâre de sine cu smerenie și
compasiune,
a celor de aproape, prin disponibilitate și dăruire,
a celor de departe, prin zborul întins al rugăciunii,
a celor de zi cu zi, prin răbdarea însuflețită de
dragoste.
binele te pune cu simțire înțelegătoare în locul fiecă-
rei ființe,
urmând iconomieii divine ce poartă de grijă în fel și
chip tuturor
și se înnoiește pe măsură ce este pus în lucrare,
încât prin el și întru el înaintăm la infinit, unde toate
se fac noi.

*

(berlin)

lângă biserica împăratului wilhelm
ne revedem prietenii.
stăm cu ei îndelung până târziu,
fețele lor sculptează în aer cuvinte nerostite.

în jurul mesei, copiii frământă
cu pașii lor liniștea serii,
vorbind între ei o germană perfectă.
ne trag în visul lui Dumnezeu
scuturați de neliniști.

clipele se opresc lângă noi, ca odinioară
dragostea e o țară fără granițe, ce dă azil
celor ce bat la porțile paradisului.

*

soarele împușcat între nori
atinge în treacăt pădurea,
sprijinindu-se de un copac înclinat.
ne purtăm pe autostradă
trena de gânduri.
totul e viu,
suflat cu lumină,
în retrăirea tăcută a începuturilor.

somnul ne frământă pe scaune.
ne odihnim privirea pe geam,
unde imagini mereu noi se perindă.
mori de vânt agață aerul
modelat de pâlcuri verzi,
ne întoarcem acasă cu inima-n dinți.

traversăm apa nesfârșită a memoriei,
câlcând pe clipele risipite în noi,
străbatem podețele satelor
suspendate peste râuri repezi,
ce duc la vale istoria
în locuri de odihnă.

*

fiecare ființă
are nevoie de cineva care s-o închine
nevăzut,
cu un gest ce crește din credința
că întâlnirile pictate în clipă
nu-s întâmplătoare.

viața ce ne atinge în fugă
ne e dată
ca s-o dăruim mai departe,
în jocul fără sfârșit
care este dragostea.

ea își face locaș oriunde
îi este chemat numele.

*

când te văd, pot să uit de griji,
chipul tău îmi luminează calea în noapte.

merg pe cărări nebătute
cu sentimentul că ele mi se aștern la picioare.

ochii tăi sunt ferestre
prin care văd bunătatea lui Dumnezeu

ce ne iese înainte
ca o suflare ce sporește dorul,
împletindu-ne,
uitându-ne în celălalt.

trăim clipa,
amurgul și răsăritul contopite.

cearta cu sine a lumii se stinge,
grăunțele de muștar își aruncă spre cer
brațele încrucișate-nlăuntru.

trecerea vremii se odihnește la umbra lui,
în semnele cuielor,
aceste puncte în care se sprijină universul
când sare dintr-o dimensiune în alta.

*

tot ce trăiești e primit de pomană.
iei, mulțumind: *bogdaproste!*
lucrurile se aranjează ca prin minune
în labirintul în care întâlnirile
sunt mai importante ca ieșirea,
căci timpul creștează în ochi
un semn purtător de speranță
pentru miriade de fințe
cu stomacurile arse de foame,
cerând milostenia asta imposibilă,
iubirea ce ne scoate din fire.

*

acești oameni întinși pe pat
așteptând să li se curețe sângele

glumesc,
visează la dragoste.
șoferul de pe salvare spunea
că i se strânge inima
când ajunge la casa cuiva,
pe care l-a dus ani întregi,
și află că tocmai a murit.
disparațiile astea bruște
te lasă cu un gol în stomac,
o breșă de intrare în sinele baricadat,
unde lumea se recrează în duh
sub mângâierea ce vine.

*

și după atâtea căutări
am eșuat,
totul ne-a scăpat printre mâini.
ce ne-a rămas?
nimic,
unul în care Dumnezeu se odihnește
ca-n ziua a șaptea de lucrările Sale
și e numai dragoste.

ne place să simțim asta
când moartea ne amenință cu neființa.
nu ne speriem, pentru că știm:
un pas e de-ajuns
să trecem temuta frontieră a lumii
și pe acela l-a făcut Cineva
înaintea noastră, cu noi în El.

*

viii și morții –
 râuri de chipuri înaintând încet spre mare –,
 salvați în mine odată cu clipele:
 adun numele lor
 pudrat cu o prezență fină
 în gestul de dăruire,
 vasul care mă poartă spre necunoscut,
 cu senzația că spațiul și timpul sunt în mine,
 iar eu, liber
 în dragostea ce mă leagă de toți.

*

pe un culoar cu uși întredeschise
 mergeam încet purtat de negre vise
 și-am auzit foșnind într-o odaie
 pasul pe loc al unui om de paie.

mirosuri de feștilă fumegândă
 și-un ochi ce-n întuneric sta la pândă
 se împleteau cu-o stranie chemare
 ce m-atrăgea spre umbra plutitoare.

să intru-am vrut, dar înlemnit în prag
 tot ascultam topit un cântec vag,
 ce se pornea și se oprea la nesfârșit,
 stârnind un gând himeric, infinit.

căci înăuntru-s eu. și nu sunt eu.
 ca mucusul unei lumânări de seu
 ce nu mai arde. cu-mpăcare
 m-am smuls din vrajă și-am ieșit la soare.

*

oriunde mă simt ca acasă
când stau cu Domnul la masă
și-mi spune încet la ureche
povestea cea nouă și veche.

mă vede pierdut în tăcere
când luna apare și pierde,
El suflă spre mine și-o clipă
devine-nlăuntru-mi aripă.

și uit de griji, de tristețe,
de noaptea pictată pe fețe,
de sângele palid al fricii,
de umbletul orb al furnicii.

*

nici moartea nu mai e ce-a fost.
cu dinții tociți până la gingie,
roade oase.

și când apucă s-ajungă la măduvă,
inima se deschide,
sufletul zboară ca pasărea.

de când cu învierea,
treci prin mormânt ca pe sub masă.

când te ridici, prinzi curaj
și dai năvală în împărăție.

*

ce ai pe suflet?
de la un mugur se pot molipsi de viață
toate ramurile uscate ale copacului,

ce așteaptă un semn de iubire.
neamul cu gene lungi
ne ține pumnii în alergarea
devenită alunecare, desprindere, zbor.
ninge.

*

timpul neîmblânzit mușcă din tine
o oră, un an,
așa e el, sălbatic.
lasă-l,
vezi-ți de treabă.

micul tău ritual pe care-l faci zi de zi
îl oprește în loc surprins,
cum ar vedea nemărginirea
și s-ar culca la picioarele ei
mângâiat de liniște.

poți să te apropii de el fără teamă,
visul lui frumos
e viața ta întreagă
trecută printr-un nor de lumină.

*

supărarea e o groapă
în care stai lipit de pământul rece
așteptând o spărtură în nori.
nu poți să ieși din gândurile tale
fără o rază ce răstoarnă iadul în cer:
într-o clipă ea îți ia mintea
și ți-o dă înapoi nouă.

fără să-ți dai seama
te trezești rugându-te.
lumea îți locuiește privirea
și o-ndrăgești ca pe copilul tău
pierdut și iarăși aflat.

*

aceste cantități neglijabile –
pasărea cu gâtul tăiat,
mielul sacrificat,
taurul înjunghiat –
te vor privi cândva în ochi cu tristețe
și le vei auzi adânc în ureche
geamătul de copil,
geamătul de copil,
geamătul de copil.

*

(marienplatz)

clădirile înalte din jur ne feresc de vânt,
turiștii fac încontinuu poze,
încercând să fixeze în loc timpul.
noi știm asta și ne oprim.
simțim mângâierea soarelui de iarnă,
accesul lui de blândețe revărsat peste fire.

când ies din magazine
oamenii caută o viață care să le vină bine,
se uită în jur și nu găsesc.

dragostea m-așteaptă visând la fericirea mea,
se lasă noaptea.

deschid ochii și spun povestea lumii
până la capăt,
până când văzutele se fac nevăzute
și nevăzutele văzute,
până când lacrima străbate obrazul,
până în zori.

*

de ce ți-e frică nu scapi,
doar îmblânzești ca pe-o fiară
pe care-o îngădui lângă tine.
îi dai să mănânce din palmă,
îi scoți spinii din labe
și osul de pește din gât,

apoi te urmează pretutindeni.
o privești dormind la soare,
te-ncercă un simțământ
pe care nu poți să-l definești,
îl trăiești pur și simplu,
este un fel de a fi
ce-ți colorează intrările și ieșirile,

nu cum face o simplă obișnuință,
ci o umplere de ceea ce te duce
mereu mai departe.

*

dincolo de durere și chin
este un loc al bucuriei,
cei ce ajung în el
nu se mai plâng niciodată.

îl simt ca pe un liman
în care le e dor să intre cu totul.

ceva din ei rămâne pe dinafară
în negura densă,
de aceea se strâng mereu în sine,
micșorându-se,
ca niște contorsioniști ai ființei.

vine vremea și acum e
când vom călări vidul,
rostogolind soarele cu un cuvânt
în care e atâta dragoste
cât să poarte suspinul la cer,
la iad,
în labirintul sângelui.

pământul va tuși,
scuipând giuvaere de carne.

suntem pe un val uriaș – viața –
pe creasta lui e liniște.
plutim și văzduhul ne apasă plăcut.

*

măine pe cumpănă va răsări din nou soarele.
trecem prin toate
cu sentimentul că strada noastră
prinde speranța de colțul hainei.
nu știm să ne rugăm,
încercăm îndelung
așteptăm și uităm de noi,
suntem găsiți și plutim în oceanul de liniște.

*apropia-se va omul și inima adâncă
și se va înălța Dumnezeu.*

*

îmbrățișează-mă,
am uitat cine sunt,
nu știi decât un cuvânt:

Isuse

(pe celelalte le-a luat vântul
și le duce cu el sus).

îl spun neîncetat,
te iubesc și mă pierd
într-o lumină fără început,
ce mă ține viu
cu tine în mine,
cu mine în tine,
când soarele apune pe coline.

lumea e o căruță
ce te lasă la marginea drumului,
viața asta de unică folosință
are un gust dulce-amar.

*

așa a fost să fie,
frumoasă zi ne paște,
prin sticla fumurie
eu tot te-aș recunoaște.

așa a fost să fie,
nu simt deloc povara,

pădurea arămie
ascunde pașii seara.

așa a fost să fie,
eu ies încet din ramă,
în camera pustie
hârtia se destramă.

așa a fost să fie,
se-aprind lumini departe,
când dragostea e vie
nimic nu ne desparte.

*

mergeți voi la treaba voastră,
eu petrec în ale mele.
n-am știut că la fereastră
stau lipite-atâtea stele.

asfințitul se așază
peste lucruri, peste fețe,
doar o pasăre e trează
scoțând triluri șugubețe.

un păianjen plasa-și duce
peste vinul din pahare,
îl voi bea cu tot cu cruce
cu amar și cu mirare.

și de casc, nu-ți fie teamă
că m-am plictisit de viață.
o iubesc, de bună seamă,
și-i zâmbesc pe sub mustață.

*

de cel pe care-l ocrotești cu toate puterile
ai grijă să nu ții viața departe.
și mai ales dragostea ce, făcându-l să sufere,
adâncește văile, înalță munții din suflet.

nu poți zidi în jurul său un turn inexpugnabil.
rămâne mereu o ușiță
la care numai el are cheia,
ce deschide toată priveliștea.

legat la ochi, doar orbecăie;
iubirea, însă, vede pe întuneric.

îi place, ei, să fie prinsă-ntre lumi
ca o baladă – balama ce le ține-mpreună
și le descoperă, una altea.

*

ce căutați pe cel mort?
nu este aici.
nici un mort nu-i unde-l cauți
când îți frunzărești memoria.

cei adormiți privesc mereu în față;
ei știu ceea ce noi
în clipe de grație abia întrezărim:
înapoi e doar acel nimic din care am ieșit.

tot ce s-a dus e de-acum înainte,
țesut cu fir de aur.

nu în trecut sunt cei plecați.
odată cu ei ne-aducem aminte
de cele ce vor fi.

morții te găesc chiar fără să caute.

dau peste tine așa, ca din întâmplare,
cu o pernă albă la subsuoară,
cum și-ar purta odihna
oriunde ar merge.

*

am văzut dragostea:
e despletită și palidă,
doarme pe apucate,
la orice scâncet abia auzit
se scoală și vine să mângâie.
plânge-nfundat, spală cu lacrimi,
stă în închinarea sa
ca într-o chilie cu vedere spre cer.
se luptă cu îngerul morții
până în inima nopții, până în zori,
nu renunță niciodată.
rugăciunea ei e o adiere subțire,
în care umbra lui Dumnezeu
se așază pe fețe.
tresare de spaimă să n-adoarmă,
să nu piardă într-o clipă totul.
nu i-e sete, nu i-e foame
de băutură și mâncare,
ci de o viață nouă
și când rămâne singură
își lasă ușor capul pe inimă.

*

nu mă atinge,
florile ies din zăpadă,
iubirea e o căprioară speriată.
botul ei tresare în apă,
vom bea și ne vom aminti
de copilăria ce zboară din palme.
am stat închiși, să ieșim afară
în lanul de fericiri,
dincolo de liziera pădurii.
suntem iarăși tineri,
nimic nu rămâne în urmă,
totul e aruncat înainte
ca o linie de sosire ce taie
obrazul liniștit al nopții.

*

îți dai seama cât de mult iubești pe cineva
abia după ce-l pierzi,
lumea nu încapă în golul lăsat
și când te culci îndeși sub cap perna
să prinzi clipa de noapte bună.

vezi ca prin vis pata de lumină,
filmul suferinței difuze,
profilul de martir țintuit pe cruce,
trăgând din fântâna gurii cuvinte
abia înțelese.

iubirea se alege la urmă
din gânduri și simțiri amestecate,

ca un metal nobil ce taie moartea
după măsura unui dar
lăsat în tine pentru toți.

*

lasă-mă, scapă-mă,
ajută-mă să trec strada,
jungla asta de lume,
ciorba reîncălzită
din care mănâncă săracii pământului
cu sete de viață nouă.

am schițat viitorul,
e naiv,
nesigur pe el,
ca o suferință lipită de gard,
ridicată pe vârful degetelor.

eliberează-mă de finalul nefericit,
rescrie-l
cu flacăra ce adoarme noaptea pe buze.

unde suntem?
s-a dus un veac,
mai e o gură de ceai.

*

poetilor, nu vă înălțați cu gândul
când vă citesc și vă laudă oamenii,
cele mai frumoase poezii
nimeni nu le știe,
au fost spuse uitând de sine,

s-au topit pe loc
în flacăra dragostei.
noi le inspirăm mireasma
și simțim poezia în vene,
ne căutăm cuvintele
fără să le găsim,
așteptăm îndelung
ca niște copii pierduți de părinți
să ne găsească,
să ne ridice pe umeri
în cerul gătit nouă.

*

așa a fost.
tata,
martir pus pe masă,
gol,
icoană lăsată spre închinare.
ce cruce mare e absența lui,
îmi crește în spate,
se-nalță la cer,
se pogoară la iad,
ia în brațe lumea
grea de lacrima ce ne scaldă,
când ne pierdem de noi înșine
să ne găsim.

*

când mori, ești ca omul care începe o rugăciune
și se oprește, neputând s-o ducă la bun sfârșit.

și stând el așa, obosit și umilit,
cu trupul și mintea înțepenite,
își dă seama de sufletul care-i vorbește:
ce strigi?

atunci i se dezleagă mintea și limba
și spune mai departe rugăciunea
până ce sufletul însuși nu se mai aude
și Dumnezeu zice: ce strigi?

iar omul se trezește ca dintr-un somn greu,
bâiguie: ce se-ntâmplă cu mine?
și aerul dansează de trei ori pe buzele lui.

*

(enzklösterle)

mica mânăstire de pe enz apare, dispare.
dincolo de pietrele câmpului înghețat
copacii iscodesc punctul de la infinit.
o căsuță își răspândește polenul pe deal.
e deja noapte?
am primit ștafeta unui colind necunoscut
și căutăm spre soare-răsare.
căldura căminului ne pătrunde încet.

*

la revedere, lume,
colindă viața, lasă-te dusă
spre delta unde se-mpletesc
cozile de apă ale fericirii,
pe limba cea de toate zilele
ce-nalță căile tale.

*

du-te, vino,
 trenul pleacă din gară
 cu un sentiment de déjà vu
 al absenței mele de pe peron,
 fără să știe că m-am furișat în el.
 și merge așa spre alpi,
 vesel și liniștit,
 peste întinderi de chiciură,
 cu o discretă nostalgie,
 numărând pomii
 până devin o linie continuă.
 ascultă viața
 și o duce mai departe,
 ca pe o culoare pierdută în mine.

în tunel am pierdut semnalul.

visez colorat
 căsuțele de pe coama dealului,
 verdele închis al pădurii,
 pământul negru,
 copacii subțiri ca niște pensule
 și noi doi
 pipăind crăciunul,
 ce ne-a împodobit
 așa și pe dincolo.

*

încotro visele?
 mulțumesc, Doamne,
 pentru centrul bântuit de geamătul anilor

rămași între ziduri,
țintuiți de frisonul muzicanților stradali.

am venit prea târziu pentru un început,
prea devreme pentru un sfârșit,
în locul incert în care ne trezim rugându-ne
și ne rugăm trezindu-ne,
sub ploaia tăcută ca mila
ce ne ține vii.

cred în bunătate,
ea nu te lasă când ți se șterge numele,
îți adună morile în bătaia unui suspin.

străzile limbii sunt azi pustii,
deasupra orașului răsare un soare peltic,
cu gluga trasă.
nu știm ce pierdem,
nu știm ce găsim,
pe jos,
pe sus,
prin aerul rece
ce ne trage în piept.

să dormim un pic,
să treacă trenul de mare viteză,
clipa asta ce ne taie în două.

glasul ei spart
se stinge pe aleile târgului de Crăciun,
între căsuțele țuguiate
cu aromă de turtă dulce.

nu-mi amintesc.
totul răsare ca lumina din ceață,

ca sângele meu ce se duce și vine,
mirat că poate să trăiască și fără mine,

așa cum eu în spitalul acesta
mă pierd cât să mă găsesc,
să vindec absența
cu un strigăt ce iese din mine
și face ocolul lumii
într-un balon de săpun.

*

toate hărțile sunt false.
nu există granițe, pentru că pretutindeni
oamenii sunt steaguri înfipte în țările lor,
care în realitate nu sunt separate de frontiere,
ci se-ntrepătrund fără să se confunde.
dacă am ști asta,
nu ne-am mai simți niciodată străini și departe.
nu am mai măsura ceea ce nu poate fi măsurat.
ne-am învăța copiii să-nțeleagă
că suntem în țara noastră
în măsura în care ea este în noi.
ne-am iubi pământul părinților
ca pe o rădăcină din care urcă seva
spre lumina unei singure patrii.

*

dragostea e cu mine
aici departe,
ca un câine credincios
ce aleargă peste câmpii.

mă miroase
și mă privește în ochi,
trăiesc pentru ea.
sunt zile minunate,
o viață nenăscută
ne îmbrățișează.

sunt viu, mă ungi
cu untdelemnul fericirii.
am plecat la târg,
olog e brațul pe umărul iubit,
se milostivește vremea sinelui,
plutesc peste înțelegerea mea slabă.

bem ceai și vorbim despre toate,
măinile-și caută liniștea pe masă.
acolo ai plâns.
am adormit pe coapsa ta,
ești obosită.
m-a înțepat o albină,
pe buzele mele a rămas miere,
ochii tăi
sunt cei mai înalți munți,
unde aerul pur
lasă să dispară gândurile.

merii respiră,
își încep migrația în suflet.
mușcă
și ne găesc bine făcuți,
furnicile devorează cuvinte,
spațiul alunecă în noi.

farfuria e rotundă,
îmi oglindește fața.
moartea se scoală
și vine la noi, râzând,
cu un pahar de vin,
ne dă speranțe.

trebuie să ies afară
unde soarele strălucește
și lumea se preschimbă iute,
inspiră adânc.
plouă,
gâștele dorm pe lac,
viața te ia pe nepregătite.
dă și ți se va cere
s-o urmezi până-n pânzele albe.

suntem înconjurați
de un gard din îngeri.
vorbește cu celulele roșii,
au nevoie de ajutor,
viitorul e o mașină de salvare.
lângă noi crapă teama,
nici o moarte nu supraviețuiește.
istoria are frisoane,
gata să piardă timpul
sub piatra din gura deschisă.

ploaia se varsă încet,
întunecat e aerul ce doarme liniștit
pe frunzele apei.
de ce trebuie să zboare căldura?
nimeni nu tulbură gleznele-i albe.

libertatea umblă desculță,
sângerează și cântă,
brusc nu se mai aude.
suntem îngroziți.
stai nemișcată măcar două minute,
sprijină-te pe vânt,
înghite-ți umbra,
o scurtă privire și totul e înlăuntru,
unde-l așteptăm pe Dumnezeu
cu visele sfârâmate.

aici sunt caii
pe care-i călărim până în nesfârșit.
bolnav e trandafirul
ce adulmecă fără noi lumina
ieșită din groapă,
dintre viermii flămânzi
ce rod memoria.

marea ce ne-a fost dăruită
ne inundă.

gândacii colorați sunt pretutindeni,
animalele vânează mâinile
ce le-au dat de mâncare.
sunt aici să-ți spun o poveste
palidă ca un om
trecut prin gaura acului.

*

(stallbaum)

un refugiu cu treizeci de acri teren
luat de un soldat, pe un binoclu.

povestea îmi stă pe suflet,
ca roșul aprins
al frunzelor lângă cercul de buturugi.

acum ne uităm în zare.
cu toamna cuibărită sub mantou
inspirăm în plămâni aerul rece.

firul respirației trage după ea
tot mai multe chipuri,
și odată se face loc, se face lumină.
e mai bine să nu știm nimic,
mergem înainte pe ape.

râsul a dat iama aseară
la cratița cu mâncare. sau vulpea.
dar nimeni nu e trist. Dumnezeu
mișcă timpul cu blândețe.

*

(nürnberg)

colindăm burgul în toamna văratică,
în care lumile se-ntrepătrund
cu un zâmbet pe buze.
uimirea e cățărată pe ziduri,
purtăm peste tot dragostea
ca pe o patrie ascunsă în inimă,
înviată pe limba locului
cu mâini rugătoare,
lângă volburi de ape.

*

mute sunt toate câmpiile
ce odihnesc sub cer.
animalele se tânguie și merg în urma noastră,
vânează mâinile
ce le aduc de mâncare.
suntem doar niște oameni fără putere
în umbra veșniciei.
nu urla, suflete
cunoaște-ți Făcătorul și dă-I
pletele tale tăiate.
barca ne lasă pe celălalt mal,
pe cale sunt oamenii ce ne-au uitat,
le suntem dăruiți de mult,
haide!

gândacii colorați sunt pretutindeni,
bea-ți cafeaua și fă-mă să sper,
oferă-mi marea asta ce ne inundă.
teama înfulecă memoria și tace.
prostească e vestea
în groapă, între viermii flămânzi.
adu-mi lucrurile ce atârnă-n nimic,
aș putea să am nevoie de ele.
spune-mi ce-ai hotărât
când lumea întunecată te presează,
bolnav e trandafirul
ce adulmecă lumina fără noi.

uite, caii sunt aici,
călărim în nesfârșit.
o dorință veche, o privire scurtă
și totul e înlăuntru

unde-L aștept pe Dumnezeu
cu visele sfârâmate.
mârșavă e moartea, furnică și pute,
ne permitem un strop de bucurie.
împarte cu mine, dragoste, mărunta minune!

*

o mică pasăre lângă urechea ta
cântă deasupra pietrelor,
ca în somn,
unde ești legat de liniște.

sprijină-te de vânt!
e îndeajuns să vezi
frumusețea pământului,
ce visează sub pașii tăi.

rămâi nemișcat
măcar două minute,
mă străduiesc
să împlinesc totul.

economisește cuvintele,
nici o grijă,
tabloul e distrus,
vremea e ploioasă,
nici un pantof pe drumul acesta.

sângerăm și cântăm:
Dumnezeu mai presus de toate.
vocea Sa se aude încet.
brusc n-o mai auzim.
suntem îngroziți.

totul pare să fie bine.
starea mea s-a îmbunătățit,
am luat deja medicamentele,
mă gândesc la tine,
suntem un pământ liber.

înțeleg că mă iubești,
ridică-te,
scaunul a căzut din gândurile tale.

sunt singur,
respiră cu mine!
câinele aleargă în întâmpinarea mea
bucuros să mă vadă,
adulmecă prezența ta
cu gura deschisă.

totul e limpede.
depărtați sunt munții
plini de amintiri,
izbăviți de ziua întunecată,
verticali ca dragostea.

te susțin,
în iarbă lucește seara roșiatică.

de ce trebuie să zboare căldura?
nimeni nu tulbură încheieturile-i albe.

*

muzica ne aduce la tăcere.
ne iubim nebunește,
asta ne face plăcere.

dializa durează încă o oră,
mai apoi se liniștesc toate.
o să te sun iar,
plin de speranță.
să vorbești cu celulele roșii,
ce au nevoie de ajutor.
mi s-a dat apă,

nimeni nu doarme aici cu ochii închiși.
unde e viața mea?
mulțumesc că ai venit cu mine,
o secundă contează cât o veșnicie.
îmi caut copilul dat dispărut,
aud vocea lui care plânge
pretutindenea, precum vântul.

viitorul e mașina de salvare,
ce vine din senin cu surprize.

lumina pătrunde în ochi
absolvită de pedeapsă,
vedem aleile ei
cu oameni iubiți, de departe.

ochi albastru, nu auzi
că avem o privire de ansamblu?

lângă mine crapă frica,
nici o moarte nu ne supraviețuiește
pentru că trăim în dragoste.

limba mea e tăcută,
plină de istorii vine libertatea
în întâmpinarea noastră,

tot ceea ce discutăm
trebuie să rămână secret.

credincioși sunt copacii
ce cresc peste capul meu,
soarele e prea slab
ca să-mi încălzească inima.
aerul are nevoie de căile pământului.

cuprinde-mă,
gândurile tremură.

norii se tânguiesc,
ce s-a întâmplat? vino repede!
curajul s-a risipit între rânduri,
pietrele din gura deschisă
iubesc literatura bună.

ploaia cade încet,
întunecat e aerul
ce doarme liniștit în jurul lunii.

frunzele roșii ale apei visează.
fără să se lamenteze, cântă noaptea
adânc în urechi.

*

ne luăm bilet pentru sfârșitul lumii,
e ieftin ca braga, iubito,
rezervă un loc în față
la clasa întâia,
să dormim pe moale,
fără teama de hoții de vise.

sunt marsupial,
te port și merg mai departe,
poți scoate capul să arunci o privire,
spune-mi
cum se vede lumea de acolo.

ochii sunt ferestrele sufletului,
deschide larg
să intre mirosul de toamnă crudă,
pe care-l citim pe nerăsuflete
și plecăm
fără să privim în urmă.

știi că dormi,
visezi un viitor posibil
înmugurit în scorbura trupului,
unde se-ascund anii,
vietățile astea ciudate
ce ne poartă cu ele
să ne arate cât e viață și cât e moarte
din noi.

bine e să fi
în iubirea ta ca osul în carne,
legat prin mușchi de cuvânt.
alergăm prin orizontul deschis,
ce ne soarbe din ochi,
suntem ca lemnele-n foc
spre care se-ntinde
sângele rece al nopții.

ce vrei, aia îți dau,
sunt fericit că-mi zâmbești.

facem bagajele,
ne pierdem în clarul de lună
tras la indigo
după un merlot
noir, biensûr,
comme toujours.
fi cu mine acum,
roagă-te cu îngerul meu
ce-și uită piciorul pe scară.
sunt ușor,
respir cu tine,
ca o rază cu ploaia ce vine.

hai, crede în minune,
e a noastră,
Dumnezeu e la fereastră
gata să ne tragă de păr
spre o lume color.

dă-mi tifon de un eon
și plasture pentru un nasture.
sunt bine,
mă gândesc să-nfloresc
lângă tine, o toamnă și-o vară
în clipa asta milenară.

marea ține cu peștii,
n-am prins nimic.

*

întunericu-i mut,
economisește timpul, ne-ntoarcem acasă

și nu știm limba sufletului,
pretutindeni suntem căutați,
pretutindeni presimțim dragostea
care ne-a dat dispăruți.

ascultă povestea cuvântului
care n-a fost niciodată rostit,
el rămâne în noi ca respirația-n aerul fierbinte.
vara se dezbracă,
sângerează vocea pământului
la picioarele cerului,
splendide câmpii își topesc culorile
în ochiul deschis.

șchiop e brațul meu pe iubitul umăr,
pas cu pas se milostivește vremea sinelui,
tainic e chipul ce ne trage-n depărtare.
o lumină adevărată ni-i dată pe cale,
iartă-mă, iubire,
pentru teama de-a trăi cum mi-ai arătat.

zbor peste înțelegerea mea slabă
și mângâi amintirile tale mereu vii.
îmi sunt aproape,
șoptesc și cântă peste creștetul meu.

*

spune-mi adevărul.
sunt la tine
și totul e plin de viață.
nimic nu pare pierdut,
te iubesc,

lumina cade-ncet pe fața ta.
soarele își deschide gura,
transpir,
înflorește încrederea mea.
tânjești după un copil,
este târziu,
liniștiți sunt copacii în vânt.
pasărea mică vine aproape de noi,
în inimă se cufundă cerul roșu,
să contemplăm marea.

Dumnezeu crede dragostei mele.
pentru ce vestea asta tristă
ce lasă gândurile să cadă-n țărână?
liniștește-te,
noaptea e singuratică fără ochii noștri,
ne-așteaptă culorile visului.
nu mai e loc de întoarcere pe această insulă
a cărei privire se-ascute până-n adânc.

ajutorul vine curând sub norii negri
care se răspândesc iute.
cineva-și cheamă mama,
repede se trec cuvintele,
în noi crește liniștea.
dragă Doamne,
dă-ne puterea să-nvingem frica!
nimic nu mai e la fel.
tăcerile sunt precum pustiitele pete,
rămâi cu mine, îmbrățișează-mi cuvântul
ce pierе singur în aer.

curajul iubitor e pretutindeni acasă,
nimic nu-i asigurat,
totul respiră libertatea de a fi înaintea morții,
ca și cum ar fi spațiu pentru toți în fiecare.
Încearcă această cheie,
ușile se deschid fără zgomot,
aici e viața, dăruiește-i viitorul
și-adormi.

bun-venit în lumea mea!

*

sunt recunoscător pentru dragostea ta
ție, răsărit al inimii!
încurajarea ta îmi dă putere
să merg pe o cale necunoscută,
unde viitorul apare ca înainte-văzut
și viața este darul lui Dumnezeu.
suntem legați unul de altul,
ne face plăcere să le vedem pe toate noi
prin ochii veșniciei ce ne îmbrățișează.

semănăm cu niște copii
înconjurați de un gard din îngeri,
prin care ascultăm libertatea
cum este ea, plină de speranță,
mulțumiți ne părăsim singurătatea.

vinul vine la noi cu o veste nouă:
am fost apă și miel,
acum strălucim prin sângele plângător.
rugămintele au fost auzite,
mai iute ca înțelegerea cresc florile.

*

vârfurile copacilor
se leagănă peste câmpia cu maci,
visul se coace încet
sub penele anilor,
mai e bisericuța lângă noi?

în curtea uncheșului
pisicuțe, cloști, pui de găină,
cocoși, rațe, curcani și un cal
laolaltă ca un șirag de mărgele
se-mprăștie.

pământul liniștit
își adâncește în sine urechea,
ascultă dunărea.

copiii aleargă încoace și-ncolo
fără habar,
lăsând ziua să cadă.

scapără o lumină!

*

o linie roșiatică
taie obrazul cerului.
s-au rupt norii
lângă chipul oglindit,
dus în amonte de ape,
alunecând pe geam
ca un sâmbure de ceață.

colțul hainei se-aruncă
peste ochiul zburat din orbită

în risipa de vânt.
dragostea e o nucă tare,
pe patul de iarbă
care ne leagă de viață.

*

lebăda neagră,
o fântână țâșnind în mijlocul lacului,
căsuța plutitoare,
întâmplarea din barca umbrei
m-au găsit abia viu,
dragostea mea,
suflare de viață pe străzi înfundate!

în vata amintirii
pomii se strâng în cerc,
iarna e caldă,
porumbeii se strâng la fereastră,
zilele nu au număr,
tăcutul pas de căprioară
spală auzul.

*

încrederea bea lapte,
nu adoarme prea curând,
cercetează toate.

te-ai trezit la fix,
ai timp pentru fiecare,
doar aici apare durerea.

nu-i de-ajuns ce-a fost:

un habitat natural
admirat de un spectator captivat.

semnele sunt bune, încerci să decizi
ce mănânci, unde te cațeri,
cât te legeni, până-ți intri în ritm.

aventuri după aventuri,
poveștile își deschid porțile,
este timp, aveți grijă, suntem live.

*

durerea că nu poți face mai mult
sapă tunele în uitarea de sine.
la marginea pădurii, peste lac
cineva așteaptă în luptă cu ceața,
albind sufletul pe piatra orei
în racursiul lumii,
când ți-e mai dragă.

*

pe dealurile cu iarbă uscată
simțăminte amestecate, fâșii de lumină,
spații ale nimănui în care tresar amintiri.
un stol de rândunici acoperă cerul.
trece timpul ca un val peste pomi,
de centura bisericii își sprijină tâmpla crucile.
arhanghelii sunt cu noi, liniștind apele,
cine-și mai aduce aminte de toate
câte s-au întors împotrivă?

*

soarele e o minge șutată cu boltă
 în poarta cerului,
 e gol,
 gooooool!
 strigă peluza de nori, aprinzându-și torțele.
 speranța alege gândurile:
 pe unul îl ia, pe altul îl lasă.
 alunecăm fiecare pe coaja lui de banană,
 vorbim,
 ne mirăm de cele întâmplare,
 de victoria cu strălucirea ei tragică.
 oboseala ne ajunge din urmă,
 lovește,
 și ne trezim în lumea viselor.

*

ne pierdem pe străduțele pietruite,
 întortocheate, abrupte, înguste.
 soarele își acostează razele
 în mișcările încetinite ale trecătorilor,
 ce-și poartă dramele cu răbdare,
 ca niște corăbii cu încărcături scumpe,
 în acalmia dinaintea furtunii.
 fețele ne par cunoscute,
 deși nu le aflăm când răsfoim trecutul.

*

(nürnberg)

scara rulantă ne poartă spre bagajul de cală
 în care ne-am îndesat gândurile,
 îl așteptăm să apară.
 lasă mobilul și uită-te-n mine,

totul e incert ca mirosul trandafirului scuturat,
pielea transparentă e o lentilă de contact
ce te face să vezi prin aerul trist
al treilea cer,
explozia de pădăii,
rotula deplasată a târgului cu nimicuri,
trezia ce croșetează timpul în vis.

*

(carmen)

ce-ai văzut, prăbușită pe prag,
cu moartea suind în tine ca un vrej de fasole?
clipele vieții licăreau într-un pahar înalt,
din care, gustând, gândul s-a absorbit în vedere.
totul capătă sens. frumusețea ascunsă
trezește o nesfârșită milă pentru cele lăsate în urmă.
le-ntinzi mâna, să le tragi după tine
în cerul desfășurat ca un cort.
când toate se-ndepărtează încet,
ca stelele răsar, în adânc, chipurile.

*

peste gândurile orfane de vedere,
îndoiala e un strigăt de ajutor
al minții ce nu poate pătrunde taina,
deși a fost cuprinsă de ea.
vrei să atingi coasta, Toma?
acum simți dumnezeirea
coborând prin deget
până la inimă.

*

nu fi defensiv,
 nu fi agresiv,
 fii tu însuși,
 icoana lui Dumnezeu
 pictată dintr-o mișcare
 a Cuvântului,
 dintr-o suflare
 a Duhului,
 dintr-o binecuvântare
 a Tatălui ceresc.
 ai venit în lume
 cu un 'da' de lumină
 pe piept, pe frunte
 în pumnii strânși.

*

(Paști)

iubirea e un orb devenit întreg ochi.
 Iisus s-a pogorât la iad,
 noi ne-am întâlnit în ceara topită,
 învierea Lui s-a ascuns în trup
 ca o sămânță așteptând ploaia.
 închinăm ființe risipite, vâdate de vânt
 cum le-am trage ușor din cenușă în casa Tatălui.

*

valea sângelui are multe meandre,
 se răsuțește când nu te-aștepți.
 vâslești cu grijă, să nu dai peste colțul tristeții
 când te-apropii de inimă ca de un pește

ce-ți mușcă gândul; aici moneda topită a vieții
curge în formele unei așteptări liniștite,
în bătaia abia perceptibilă a unui gong
sub fluturarea cortinei de carne,
ce le ascunde pe toate într-un suspin.

*

înmoi pana minții în culoarea dintre noapte și zi:
așa se scriu poveștile fantastice
despre care gândim, când ne facem mari,
că nu sunt reale.

privindu-le cu un zâmbet înțelegător,
le citim copiilor ca să-i pregătim de culcare,
atenți să nu simtă că nu credem în ele.

și totuși, un fior ne străbate,
ca o-ntrebare ce-atârnă deasupra noastră,
picurându-și în noi punctul cu gust de infinit.

dincolo de perdeua ce flutură ele pot să înceapă,
realitatea lor nu din trecut vine, ci din viitor.

o adevăresc morții noștri, ce deschid ochii
să ne privească sfârșitul, cu blândețea spectatorului
ce poartă în sine toată drama personajului.

*

(Florii)

aruncă gândul tău înflorit în calea Domnului,
legile cad ca pieile de șarpe-nvechite.
tristețile își înghit umbra,

copilul iese din noi și cântă,
 făpturile prind glas,
 durerea ne stă înaintea ca un film
 ce ne trece prin ceilalți
 ca și cum ar fi ruți din noi.
 deschidem în lumina aurie
 cartea împăturită-n uitare,
 are culoarea bucuriei ce ne iese-nainte.
 citim și ne schimbăm la față,
 filele ei sunt aripi ce ne răcoresc chipul,
 mutându-ne într-o clipă dintr-un loc al lumii
 în altul, după cum vrea dragostea.

*

lazăre, ieși afară,
 de azi pe mâine e miracolul acesta
 care sapă o groapă comună
 pentru făpturile ce se culcă în noi,
 lăsându-și carnea și oasele afară
 între feșele albe ale dimineții.
 stoarcem buretele de piatră al clipei
 de sânge și apă pe crăpătura buzei,
 peste ramuri de salcii-nflorite.

*

n-ar trebui să ne dea de gândit că
 în ciuda progresului uluitor al științei,
 moartea rămâne tot atât de primitivă
 ca la începuturi,
 în timp ce, pe lângă descoperiri,
 oricare ar fi ele,
 învierea pare mereu nouă și fantastică?

totuși, în pofida omniprezenței ei în spațiu și timp,
moartea ne-a rămas atât de străină
încât chiar văzând o ființă cuprinsă de ea,
sau fiind noi înșine în pragul ei,
nici măcar nu o putem trage aproape cu închipuirea.

doar învierea, ea, ne e intimă ca suflarea,
cum ne-am trezi și deja ar fi în noi,
după o noapte frământată de vise.

*

poza a ieșit mișcată
ca viitorul incert,
care mereu se tulbură.
iar a sărit siguranța.

întunericul pune în mișcare filmul,
nu te teme,
nu e de groază,
coada lui de pește
ne lovește peste ochi.

oasele i se topesc
pe o limbă străină,
în gura târgului de purici.

și tu, brutus,
nervule ce-o iei razna
peste lanul de vorbe,
formează cifrul
și deschide odată gemantanul
plin cu ouă de Paști!

*

dacă nu pentru că nu putem ști
cum ne-a apărut lumea într-un început
de unde au venit darurile ei
și unde vom dispărea cu toții,

dacă nu pentru că viața în pânțele
seamănă atât de mult cu presimțirea morții

cel puțin pentru că împreună și de la sine
călătorim cu același pământ
în nesfârșit,

spunem de multe ori și neuzit
într-un colț al ființei:

frățietate.

*

(marienplatz)

oamenii fotografiază melodia clopotelor
ce vine de peste tot
și te amețește plăcut.
te simți cu un picior în poveste,
aproape descoperit în mijlocul mulțimii.
vântul e o lampă fermecată
care îți freacă ușor tâmpla,
sufletul sare ca un delfin din valurile minții.
nu mai ai nevoie de nimic când iubești,
asceza vine dintr-un preaplin
ce nu se poate goli,
ci doar se toarnă dintr-un infinit în altul,

dintr-un ciripit în arbuștii auzului
ce ard fără să se mistuie.

*

(münchen)

când Dumnezeu se strecoară în mine
îi iubesc pe oameni
de parcă i-aș fi făcut eu
și m-aș fi ascuns în ei
să privesc lumea prin ochii
în care tristețea răvășitoare
se preschimbă în bucurie.
și când un necunoscut
trece pe lângă mine,
răsună în gând:
bine te-am găsit, adio!
îmi tocesc picioarele în grădina engleză,
primăvara vine pe neașteptate
ca o pace care ne-a cucerit
fără să ne dăm seama.

*

dragostea e o greutate
pe care o ridici zi de zi
să devii din ce în ce mai ușor,
iar când te dor toate mădularele
te ajută să faci încă un pas.

te conectează la viață,
îți schimbă sângele,
respiră cu tine,
îți descoperă chipul.

privești prin ea apocalipsa
potopită de fericire,
toate se fac noi.
vino și vezi!

*

străzile după ploaie
se pierd în mine,
ființele și lucrurile
ce-mi taie calea
mă străbat căutând
o sămânță de pace.

mi se face drag de ele,

spun: *Doamne,*
ajută necredinței mele!
mă plec imperceptibil
înaintea lor
și le închin cu privirea.

așa, nu știu cum,
rugăciunea se lipește de inimă.

*

veghez noaptea,
e adâncă,
fluturii o fac să pară
mai profundă.

stele fără număr
sclipesc împăcat,
dincolo de ele ceru-i
mai întunecat.

liniștea e fără seamăn
pe chipul ascuns,
oglundind în sine taina
cea de nepătruns.

*

întâmplarea e un joc (învață să pierzi!)
este o artă, care-l zugrăvește pe Dumnezeu,
pogorât la iad să te tragă de mână.

viața te ia pe nepregătite. rugăciunea te vânează
pe străzile pe care te pierzi, fără ieșire,
pe urmele speranței.

adevărata problemă e că te-ai obișnuit
cu un anume mod de viață.
schimbă placa,
poveștile frumoase încep mereu așa.

*

frunzele se odihnesc în vânt.
înaintea noastră iese viitorul
ca o amintire ce nu ne aparține
și donează timp cu generozitate.

primăvara vine cu forță în genunchi.
pe covorul ei verde, cu inimă liniștită,
uităm durerea cunoașterii
și toți oamenii pe care-i întâlnim
sunt dăruiți dragostei noastre.

la marginea luminii
fluviul își desparte brațele.

în van ne caută vestea tristă.
cu toate cuvintele pierdute,
doriința ne iese în întâmpinare
cu un fruct al răbdării.

*

Dumnezeu
are nevoie de tine
să-L mănânci.
libertatea
trebuie hrănită
cu Trupul Lui,
ca să-și găsească
odihna, locul
de veci.
așa chipul Lui
iese la lumină
și te-nveșmântează.
poți să-l porți
dacă iubești,
dacă-i dai
Celui ce este
o mână de ajutor.

*

rugăciunea pare monotonă
până simți că repetiția e o bătaie de aripă
ce te înalță prin poarta chipului,
într-un văzduh în care cuvântul plăsmuiește
un loc în casa Tatălui.

tot ce vezi, tot ce atingi cu închinarea
e chemat la cina de taină,
unde spațiul va fi recreat
și dragostea-i aerul ce-l vom respira.

*

de ce unii oameni
nu se-ndură s-arunce nimic?

casa lor e-nghițită de haosul
îngrămădirii nesfârșite de lucruri,
de care odinioară au prins drag,
dar acum zac fără folos.

un reflex al lăuntrului nostru
proiectat în afară ne reține.

căci din memoria noastră însăși
nu dorim să scoatem cele multe și mărunte
ce ne-au atins cândva sufletul,
oglindea pe care timpul patinează.

cu o mișcare a duhului, toate își pot
recăpăta frumusețea și strălucirea.

așa ne desprindem ușor
de toate, păstrându-le-n inimă
ca într-un cufăr minunat
din care luăm vechi și noi.

*

ce e lumea aceasta decât un alt lăuntru,
pe care cu înghițituri mici îl introducem în noi?

unde intră atâta? dragostea face spațiu,
tot ce-atinge ia chip
în Cel ce nedespărțit ține toate-mpreună.
afară, însă, noaptea se ia pe fețe.

*

te-apropii de sfârșit,
poți să mai faci ceva:
s-arăți celor din jur
cum se moare frumos.

te scoli și te-mbraci
în veșminte de sărbătoare,
te ungi cu mir,
fața îți strălucește,

învingi teama
ce vine din viața netrăită
și-aștepti clipa
care umple paharul,

ce-ți este dat
să-l bei până la fund.

*

să te răzbuni înseamnă
să întorci și obrazul celălalt
celui ce-ți dă o palmă,
să faci bine celor ce-ți fac rău,
să binecuvântezi pe cei ce te blestemă,
să iubești pe cei ce te urăsc.
asta doare cel mai mult,

ca o lovitură în moalele capului
ce face lumină.

*

tot ce-nchini, dăruind cu dragoste
lui Dumnezeu, nădărduești
să iei cu tine în fericirea veșnică:
părinții, frații copiii, prietenii,
oamenii de aproape și de departe,
cunoscuți și necunoscuți,
animalele, vegetația, pietrele
apa, aerul, focul și pământul,
lumina ochilor și vrăjmașii.

*

de mânie scapi greu,
ea sapă în tine frustrări:
ba că nu ești iubit,
ba că nu ascultă ce zici
cel din fața ta,
sau că-nțelege altceva
decât ce vrei să-i spui.
boala contrazicerii
pune gaz pe foc,
fi atent să nu ajungi
în punctul în care-i prea târziu:
nu ridică vocea,
răsteala te duce într-o clipită
peste linia roșie.
lasă de la tine, nu fi fixist,
nu pune la inimă reproșul,

nu te învârtoșa în ambiția
 de a câștiga o dispută,
 nu ține minte răul.
 tăcerea e un paratrăznet
 pentru scăpărările furiei,
 amintește-ți de greșelile tale,
 de fragilitatea vieții
 și urmează calea milei.
 nu te lamenta,
 bucură-te că respiri și te miști,
 că există iertare
 într-o iubire ce dă viață,
 luminând întunericul.

*

inconștientul nu se poate raționaliza,
 în vis mintea se-ntoarce
 prin locul inimii-n suflet,
 labirint unde ești uneori fugărit,
 alteori auzi lucruri enigmatice
 și ai stări inexplicabile,
 în care plângi, te zbați, zbori, te bucuri.
 cei ce stau în închinare
 ca într-un leagăn al vieții
 îl trăiesc ca pe o lumină densă,
 taină
 în care chipul redevine icoană,
 altar de-ntâlnire
 cu Cel mai presus de fire.

*

moartea-i o căzătură,
faima e un cavou.

lumina din coșul pieptului
își face cuib din rămurele subțiri,
stă-ndelung nemișcată
pe oul fantastic,
încălzindu-l, să i se spargă coaja.

*nu știu ce-am zărit
de m-am prăvălit
într-un colț de vis
din cerul deschis.*

*eram plâns, uimit,
ca un prunc ivit
din urzeli de trup,
sau faguri de stup.*

*nu știam vorbi,
doar puteam sorbi
dintr-un sân de foc
fără timp și loc.*

*m-am întors apoi:
un pribeag în ploii,
cu nepotolit
dor de-un loc ferit.*

crapă gândul, frate:
în apele mai presus de cer
e libertatea de mișcare-n ființă
prin toți și toate deodată.

*

poezia nu-i pâlăvrăgeală,
 expoziție de frustrări,
 aglomerare haotică,
 proliferare oarbă de cuvinte.
 nu.
 e altceva,
 e despre cum răsare în tine
 soarele,
 crăpând întunericul.
 clipa când somnul
 se risipește
 și o chemare nelămurită
 te-mpinge în sus.
 te ridici ca un arc:
azi e ziua mântuirii.

*

ori de câte ori mă duc la spital
 să fac o operație,
 m-apucă așa o bucurie,
 parcă m-ar invita Iisus
 să-i țin de urât pe Cruce.
vin, Doamne, zic,
 și trec peste teama firească
 ca peste un pârleaz,
 cu-nfrigurarea unei nădejdi
 de a suferi nu numai pentru mine,
 ci pentru tot neamul meu
 și pentru toți oamenii,
 pentru toate ființele vii

și pentru tot cosmosul acesta
cuprins într-un Vers.

*

memoria și emoțiile
locuiesc împreună în creier,
poți colora
filmul vieții prin iubire.
trecutul este salvat
când ființa-i o casă de oaspeți,
în care intră toate cele ce există,
fără să se îngrămădească
sau să se-mpiedice
de contururi rezistente.
rănille băltesc de lumină,
nu mai simți nevoia
să faci gestul reflex de apărare.
trăiești să spui
cât de bine este să fi aici.

*

salut, sunt viu
și vreau să fiu
aici, acum,
și în album.

nu mă-ntristez,
nu mă lezez,
mă veselesc,
sper și iubesc.

și la spital
stau ca la bal,

sufăr, mă rog,
nu-s demagog.

vorbec puțin
și mă închin,
uimit că mor
așa ușor.

*

spune-mi ce ai pe suflet,
dragoste ce-mi inunzi țărmurile,
de nu mai știi
unde-ncep și unde mă sfârșesc,

al cărei chip revarsă
peste ape începutul de lume.

mă fac luntre și punte
peste nopțile tale,
până tresare pe buze roua,
la despărțitura dintre suflet și trup.

punctul meu de sprijin,
am cucerit universul!

*

vai, ce frumos,
când îmi întorc
lumea pe dos!
parcă mă urc

peste un val,
ca un jocheu

sus, pe un cal.
fug teleleu,

ca un nebun
peste abis
și ca din tun
dau de un vis,

mult mai real
decât un spin
foarte venal
și spun: *amin*.

și când mă rog
rămân tăcut,
ca un olog,
orb, surd și mut.

și totuși văd
ce nu ating;
moartea-i prăpăd,
dar o înving.

*

cu dus-întors și vino-ncoace
e viața mea, și n-am ce face,
mă potolesc și iau avânt
între tăcere și cuvânt.

ca un rebel sar peste stavili
și împăcat împlinesc pravili,
sunt dintr-un foc voios și trist,
sceptic, lucid, idealist.

*

în fața morții, neajutorați, duși de mână,
reînvățăm dependența de altul,
care ne duce spre o copilărie
mai fragedă și neînțeleasă.

topirea granițelor ferme ne invită la zbor.

acum simțim stânjeniți
că-n toată vremea ne-am îmbrăcat pe dos:
am purtat pe sub corp,
mototolindu-l în fel și chip, sufletul.

acesta n-are nevoie să spună ceva:
se dăruiește și se primește întreg.

haina de nuntă-i tocmai lăuntrul,
ce tinde să iasă din ascuns,
ca o frumusețe ce-atrage dragostea.

*

ce-nseamnă *al tău*,
când orice avut se destramă?
toate cad la un semn,
lanțuri se rup ca nimica,
piatră pe piatră nu rămâne,
numai legătura dragostei ține!
să ai ceva este, deci, să iubești.
și atunci nu ai, doar, ceva,
ci pe toate cele ce sunt,
legate de tine prin Voia
în care liber se mișcă.

*

viața e un teren minat.

oamenii poartă cu ei traumele,
explozii surde răsună-n urechi,
așchii de amintiri au rămas în carne.

creierul caută suprapuneri,
strigă după ajutor în limbaje criptate,
nu le poți decoda.

doar primești durerea în tine
și încerci să te schimbi.
te rogi ca niciodată pentru asta.

*

urc pe o scară în întuneric,
cu treptele putrede, numai cioturi.
mi-e teamă să pun piciorul.
râvnesc să ajung la capăt,
dar știi cât de ușor e
să cedeze lemnul și să cad
fără oprire.
stau suspendat și mă rog
să mă trezesc.

*

scrisul drept pe suprafețe strâmbe
te-atrage-n poveste.
tot ce-atingi se preface / te preschimbă:
ești mai mult decât ce pari a fi
singur cu tine.

asta te intrigă să cauți
limba moartă a sufletului,
în care chipul tău
se-mpărtășește din *Cel ce este*,
fără amestecare.

*

problemele sufletești au la bază
prezența unei absențe,
ce se tâlcuiește
prin absența unei *prezențe*
care nu-i simțită de la sine,
ci e o-mpreună lucrare,
Dumnezeu în creație
fără amestecare.

*

durerea pe care o simți
e un glas ce strigă.

vorbește cu trupul tău
cum ai face-o cu un copil bolnav,
ce te cheamă în ajutor,
cum l-ai veghea
la căpătâiul patului de suferință.

poartă-i de grijă cu dragoste,
liniștește-l!

rugăciunea pătrunde în el
ca o adiere în care umblă
Cel ce alină și vindecă.

*

te poți vindeca:
este cineva
care se roagă pentru tine.
fă și tu asemenea.

*

Doamne Iisuse, ajută-mă
să mai fac încă un pas,
când îmi amorțește voința
și stau descurajat, paralizat
de teamă sau nemulțumire,
de spaimă sau remușcare,
așteptând clipa sumbră.

dă-mi putere să trec
pragul de la tristețe la bucurie
și de la viață la moarte.
vino în mine, să nu rămân
în întunericul dinafară.

fă-mă să simt că s-a apropiat
împărăția cerurilor, la un gând,
la o suflare, la o rugăciune,
la o închinare ce descuie
inima, să primească
iubirea ce bate fără contenire.

*

pierzi teren: timpul alunecă
și nu ai de ce să te agăți,
realitatea îți scapă și nu mai găsești putere

să faci lucrurile zilnice,
ce te țineau în formă ca un ritual.

haosul, dezordinea câștigă teren
până se instalează în trup și minte:
orizontu-i blocat de închipuiri sumbre
ce te îngroapă de viu,
gesturi și mișcări incoerente
dau senzația unei sufocări lente,
pe fondul unei absențe de spațiu.

totuși, aici e șansa ta,
punctul de întoarcere, dacă realizezi
chemarea la schimbare.

începe cu lucruri mici: caută apropierea umană,
fă curat și ordine, bucură pe cei din jur
cu un dar sau o milostenie,
mergi la liturghie,
unde se revarsă harul ce rezidește pe om,
ieși din cercul vicios al gândurilor.

respiră, mulțumește pentru puțin,
așteaptă, rugându-te
(dacă nu ai putere cu mintea,
cu gestul de închinare),
să se umple de dragoste paharul tău gol.

*

dac-am uita pentru o vreme
numele celui drag,
cu ce-nfrigurare ne-am căuta,
unul altuia, chipul?

cum ne-am chema de departe,
cu ce gesturi
încărcate de amintiri?

iar apoi, când memoria
s-ar întregi la loc, cu ce bucurie
l-am repeta în neștire!

așa, Doamne Iisuse,
murmur neîncetat numele Tău,
pe care odinioară
l-am uitat printre lucruri și treburi,
griji și proiecte neterminate.

și când ai venit, a curs ca o apă vie
peste gesturi neînchegate.

*

mă văd prin ochii tăi, dragoste;
prin cel drept îmi percep deșertăciunea,
dezorientarea, deruta, sărăcia de virtuți
și mai ales orbirea, lipsa de tine
ce mă face să rătăcesc la nesfârșit,
cu dor de Cel ce-mi este infinit aproape.

prin cel milostiv, îmi descopăr chipul
învăluit în lumina ce revarsă
iertarea și acoperă toată neputința,
durerea și neștiința, împletind
în voința mea voia ta,
în absența mea prezența ta.

și atunci eu, care alerg singur
pe căile vieții, întrezăresc

că împreună am fost, în toată vremea,
cu nenumărați copii ai tăi
ce împânzesc și deschid orizontul,
luând cu asalt împărăția.

*

va fi odată ca niciodată

ieși să semeni Cuvântul Iisus:
plugul e-nchinarea, ogorul e lumea,
Dumnezeu face să crească
peste noapte, fără să știi.

te vor întâmpina cândva
fețe pe care nu le cunoști.

îți vor lega rănilor,
le vor unge cu untdelemn,
te vor pofți la masă,
să guști și să te veselești.

veți povesti despre toate
cele nescrise în cărți.

*

când am aflat, demult, că preotul scoate părticele
ce vor ajunge în potirul
cu Trupul și Sângele Mântuitorului Iisus,
la sfânta Liturghie,
pentru toți viii și morții scriși pe pomelnic,
am început să mă duc nu doar pentru mine,
ci mă simțeam împreună cu o liotă de copii,
mergând să-i împărțesc.

*

mișcă-te cu trezvie,
ceea ce la început pare un loc strâmt,
îngrădit prin porunci,
devine prin dragoste un mod de a-ntrupa
pe Cel în Care libertatea ia chip,
aflând nu prin curgere, ci prin transformare
infinite spațiu de mișcare în icoana ființei.
desprinderea de patimi alungă greața,
gustă și vezi că e bun Trupul
în care păcatul n-are parte.

*

când te rogi
e ca și cum ai sta
pe o autostradă
fără început
și fără sfârșit
la *ia-mă, Nene!*

*

ploaia ciocăne la fereastră, ai grijă de tine,
omul alunecă ușor din lumea asta,
în care Dumnezeu împletește fără să știi
voia Lui în a ta,
și-ntinerești pe măsură ce-mbătrânești.

lasă acum, te vei regăsi pur și simplu
când va da peste tine fericirea,
teleportându-te de pe cărbunii încinși
în leagănul cu care te dai peste cap,
să vezi și să crezi cum a fost, cum va fi.

iubire-nseamnă să protejezi,
să dai fără să primești înapoi.
nu știi nimic despre ea
decât atunci când nu te mai simți
nicăieri, niciodată singur.

*

(sfântului Dimitrie, izvorătorul de mir)

sulița ta nu-i făcută să-mpungă,
ci să străpungă
până-n partea cealaltă a gândului,
în carnea cuvântului,
unde o lumină subțire
se scurge pe rană și vindecă.

și cum stăm pe diamante
tăcute, ascunse-n noroi,
vârful de oțel ne-atinge
și ne stinge patima,
răscolind în sânge dorul,
care curăță și frânge.

*

ați auzit că s-a zis celor de demult:
“cel ce zice că iubește pe Dumnezeu
și urăște pe fratele său mincinos este”,
dar, cu adevărat, și: cel ce spune
că are dragoste de fratele său
și distruge natura, socotind-o simplă materie
pentru satisfacerea poftelor, mincinos este.

pentru că, deși nu are cuvânt,
ea suspină și strigă înaintea Celui de sus,
Care din iubire și întru părtășia sa a creat
toate cele ce sunt.

așa se face că sfântul Dimitrie Basarabov,
după ce a călcat din neatenție peste un cui
de păsări, omorând toți puii din el,
a făcut pocăință, mergând desculț trei ani,
prin arșiță, ploaie sau viscol.

*

se lasă iarna, sufletul mi-l pun,
am fost răpit de frumusețe,
pământul se-nvârte cu noi,
întunericu-i așa dens
că de te-apucă cineva de nas, nu-l vezi.
m-atinge un înger cu-aripa,
scapără o lumină,
inima se-oprește s-asculte
cântecul rupt din înălțime.

*

corpul se ghemuiește în chip,
ca un copil ce-mpinge în burta mamei
și, ieșind, e palmuit,
să-și umple plămâni.

durerea-i un dinte de lapte,
muzica, o nostalgie interminabilă
a stării față către față
ce ne face frumoși.

*

rugăciunea e un grăunte
pe care-l așezi în balanța ființei,
cu brațele atârând spre totul și nimic.

n-are cum să schimbe ceva,
până ce suflă peste ea *Mângâietorul*
și talerul drept se-nclină în fața Lui,

odată cu tine.

*

(sâmbăta morților)

azi ne amintim că sunteți vii și purtați
în voi spațiul și timpul. rugăciunile noastre
nu le simțiți venind de undeva departe,
ci izvorând ca o lumină dulce,
care topește grijile lipite de ochi.

și căutați spre noi, sperând și crezând
că nu ne vom lăsa amăgiți
de gândul ce vă vede trecuți în nevință,
uitând că *mintea minte*, că fapturnile
ce ne-apar despărțite sunt întrepătrunse.

că, deși unici și irepetabili, granițele
pe care-ncercăm să le tragem
și să le-ntărim zadarnic în jur,
spre a ne delimita teritoriul, sunt în fapt
tăieturi în noi înșine. *asta doare*.

București & Nürnberg (2018-2019)

CUPRINS

O călăuză pe calea către Împărăție (<i>Lucian Vasilescu</i>)	7
Ne destindem de exercițiul supraviețuirii.. (<i>Părintele Constantin Valer Necula</i>)	11
Prefața autorului	15
Ca să visezi și să-nviezi	17